

Nr 532

Av herr **Hammarsten m. fl.**, om ökat inackorderingstillägg till vissa skolelever.

(Lika lydande med motion nr 460 i Första kammaren)

Den statliga studiehjälp, som beslutades av riksdagen år 1964 är av utomordentligt stor betydelse när det gäller att ge alla ungdomar samma rätt till utbildning. Studiehjälpen har också betytt mycket för att ge ungdomar bosatta på mindre och avsidens belägna orter möjlighet till samma utbildning i gymnasieskolor som ungdomar bosatta i tätorterna. Studiehjälpen har alltså betytt mycket både för att ge alla rätt till samma start i livet och för att skapa större geografisk jämlikhet.

På grund av både skolans och samhällets snabba utveckling måste dock studiehjälpen överses då och då om inte orättvisor skall uppstå. I synnerhet nu sedan 5 dagars skolvecka blivit gängse framstår det alltmer orättvist att de elever som åtnjuter inackorderingsbidrag och för sin utbildning vistas vid skolor belägna långt från hemorten icke kan erhålla resebidrag för att besöka sina hem över veckosluten. Särskilt drabbar detta elever från glesbygden. I många fall har elever, särskilt i Norrlands glesbygd, 150 à 200 km att färdas till sina hem. Det säger sig självt, att deras föräldrar, som oftast tillhör de verkliga låglönegrupperna, har svårigheter att också klara denna extra påлага. Därför blir det många gånger så, att just dessa elever tvingas att bo kvar över veckosluten i skolhemmen eller på sina inackorderingsrum.

Tristessen på skolhem, från vilka alla elever med kort resväg åkt hem, måste bli tung, och det kan knappast betraktas som god elevvård. Det måste också anses lika värdefullt att dessa elever får tillfälle att besöka sina hem under veckosluten som att de andra eleverna får den möjligheten. Det är under alla förhållanden tillräckligt pressande för unga människor att under hela arbetsveckan leva borta från föräldrar och anhöriga utan att de dessutom skall antingen uppleva orättvisan att under två lediga veckodagar tvingas gå kvar på ett nästan tomt elevhem eller ett ensamt inackorderingsrum av ekonomiska skäl eller också uppleva att deras hemresa över veckosluten orsakar föräldrarna ökade ekonomiska bekymmer. Det är en viktig rättvisefråga att dessa geografiska orättvisor avlägsnas. Kostnaderna torde ej behöva bli alltför betydande, om man i första hand inriktar sig på att hjälpa de elever som har särskilt lång väg till föräldrahemmet. Systemet kan också göras administrativt enkelt t. ex. genom att konstrueras som ett visst bidrag per månad beroende på resvägens längd.

Läsåret 1967/68 åtnjöt 51 831 elever i hela landet inackorderingstillägg med i genomsnitt 775 kronor per elev. Samhällets totala kostnad för inackorderingstilläggen uppgick nämnda budgetår till ca 40 milj. kronor. Om dessa inackorderingstillägg uppjusteras med ett visst belopp för hemresor under läsåret, t. ex. i de fall där avståndet till hemorten är minst 100 km, torde kostnaderna inte behöva bli orimligt höga. Det är en viktig jämlikhetsfråga att lösa dessa elevers problem.

Med hänvisning till vad ovan anförts får vi därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsam översyn av studiehjälpsbestämmelserna för elever som åtnjuter inackorderingsbidrag och som är bosatta på stort avstånd från skolorten i vad avser deras hemresor under veckosluten.

Stockholm den 28 januari 1969

Erik Hammarsten (s) Roland Brännström (s) Arne Nygren (s)

Rune Carlstein (s) Bengt Wiklund (s)
